

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **O. K.**
zastoupený obecnou zmocněnkyní Ing. D. K.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025 č. j. MSK 67324/2025, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 29. 8. 2025 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025 č. j. MSK 67324/2025, kterým zamítnuto odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 4. 2025 č. j. SMO/203518/25/DSČ/Fol, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

- 1) Napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a protiústavní a trpí závažnými vadami, takže jej lze považovat za nicotné. Žalobce na místě nestál, jen uvedl vozidlo do klidu za účelem vyložení nákupu. Podle žalobce plocha před domem není chodník, ale obslužná plocha k tomuto účelu určená, technicky upravená a odjakživa takto využívaná. Je přitom irelevantní, že na tomto místě není dopravní značka, který by zastavení povolovala, protože žádná značka „povoleno zastavení“ neexistuje. Na daném místě je umístěna značka B 29 – zákaz stání, která zakazuje pouze stání, nikoliv zastavení. Žalobce má za to, že umístění značky B 29 je samo o sobě důkazem toho, že je zde zastavení povoleno, jelikož značka B 28 - zákaz zastavení, tam není. Žalobce dále uvedl, že na místě zastavuje běžně, stejně jako jiná auta. Rozhodnutí považuje za absurdní, neboť bez této obslužné plochy by byl provoz do domu nemyslitelný, protože by neexistoval způsob, jak z domu nebo do domu dostat těžké předměty či nemohoucí osoby, nebylo by možné stěhování, doručování balíků apod. Správní orgán I. stupně označil za důkaz toho, že se má jednat o chodník, výpověď strážníka městské policie, podle kterého to je chodník, protože má obrubník. Správní orgán má přitom povinnost prokázat, že se o chodník určitě jedná. Žalobce však žádný důkaz dosud neviděl a pochybuje o tom, že má správní orgán ve spise passport stavby této plochy, jenž však nemá dle žalobce přednost před skutečným stavem na místě. Žalobce zde bydlí již dlouho, zastavil tam za tu dobu nejméně tisíckrát, a nikdy nedostal za toto jednání pokutu.
- 2) Správní orgán se nezabýval konkrétními námitkami žalobce, že plocha není chodník, protože kdyby plocha před domem nebyla obslužnou plochou, dům by ani nemohl být postaven. Žalobce zdůraznil nutnost posoudit věc dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zák. č. 13/1997 Sb.“) a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. č. 501/2006 Sb.“). Žalovaný se ve svém vypořádání omezil pouze na to, že zopakoval nějaký text ze spisu a dále uvedl, co všechno se na chodníku nesmí a že navrhované důkazy neprovedl z důvodu nadbytečnosti. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 12. 2018 č. j. 6 As 134/2018-29. Správní orgán nesplnil své povinnosti plynoucí z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce uzavřel, že v jeho případě nebyla naplněna formální ani materiální stránka přestupku.
- 3) Žalobce zpochybnil, že by on nebo jeho žena (zmocněnkyně žalobce) nahlíželi do správního spisu. Skutečnost, že je ve spise passport stavby, žalobce zjistil až z prvostupňového rozhodnutí. Dále žalobce namítl, že se odvolací řízení konalo bez jejich účasti (žalobce a jeho zmocněnkyně), neměli proto možnost ukázat žalovanému cca 100 fotografií a videí, které mají v telefonu a které dokazují, že zastavení aut na této ploše je legitimní a běžné. Proto

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

došlo k porušení základních práv žalobce dle § 3, § 36 odst. 1 a 3 správního řádu a čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že obsah žaloby v podstatné části kopíruje obsah podaného odvolání, proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že se se všemi námitkami řádně vypořádal a prokázal skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Žalovaný se především neztotožnil s tvrzením žalobce, že by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný podané odvolání v souhrnu vypořádal. Námitkami žalobce se též podrobně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil.
4. Žalovaný odkázal na závěry vyplývající z konstantní judikatury NSS, podle které správní orgány nemají povinnost vypořádat každou jednotlivou dílčí námitku uplatněnou v řízení, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Tyto závěry vyplývají např. z rozsudků ze dne 03.04.2014 č. j. 7 As 126/2013-9, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43 nebo ze dne 03.07.2018, č. j. 7 As 84/2018-46, na něž žalovaný odkázal již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích popsaly, o jaké skutkové závěry opřely svá rozhodnutí, současně byly úvahy dostatečně podrobné na to, aby se z nich dalo zjistit, proč a jakým způsobem správní orgány ve věci rozhodly. Je třeba připomenout, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti, což znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek, včetně rozhodnutí správních orgánů.
5. Žalobce po celou dobu vedení přestupkového řízení, včetně řízení odvolacího i řízení o správní žalobě sporoval, že by bylo místo chodníkem. Podle jeho přesvědčení se jedná o obslužnou plochu k domu. Přesvědčení žalobce vyvrací obsah pasportu pozemních komunikací, přičemž definicí pojmu chodník se NSS zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2013 č. j. 1 As 76/2013-29. V žalované věci je předmětný chodník oddělen od vozovky dvojitým obrubníkem a jeho povrch je odlišný než vozovky. Též plynule navazuje na schodiště vedoucí k obytnému domu, což odpovídá tomu, že je chodník určen pro pěší. Tvrzení žalobce bylo obsahem spisu vyvráceno. Se skutečností, že je místo chodníkem, a nikoliv manipulační či obslužnou plochou, pak souvisí těžké dokazování. Jelikož se jedná o chodník, přičemž z okamžiku stání vozidla odvolatele na chodníku nebyla pořízena fotodokumentace či videozáznam, považoval žalovaný za stěžejní důkaz výpověď strážníka městské policie. Přestože, jak žalobce sám uvádí, je podle něj nesporné, že s vozidlem na místě stál, mají správní orgány povinnost zjistit v souladu se zásadou materiální pravdy všechny rozhodné skutečnosti z úřední povinnosti. Správní orgány tudíž nemohly rezignovat na prokázání, že vozidlo v určitém místě a čase stálo, a že byl jeho řidičem právě žalobce. Jelikož takový přímý důkaz neexistoval, žalovaný považoval za zásadní důkaz k prokázání takové skutečnosti svědectví strážníka (s odkazem na judikaturu NSS). Námitky žalobce nesouvisející se stáním vozidla na chodníku považoval žalovaný za bezpředmětné. Správní orgán I. stupně na námitku žalobce, že se má uplatnit úprava podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) reagoval totožně jako žalovaný odkazem na stání na chodníku, a tudíž bezpředmětnost takové námitky.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

6. Žalovaný nezpochybnil existenci dopravního značení B 29 – Zákazu stání, neboť dopravní značka vyplývá i z pasportu pozemních komunikací založeného ve spise, nicméně, jak uvedl
v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stání na chodníku je obecně zakázáno, pokud není zákonem nebo dopravní značkou stanoveno jinak. Podle zmíněného pasportu ani fotodokumentace místa není místo osazeno dopravní značkou IP 11b – Parkoviště, která by umožňovala stání (či zastavení) na tomto chodníku. Materiální stránkou přestupku se žalovaný
i správní orgán I. stupně zabývali ve správních rozhodnutích přezkoumatelným způsobem. Pokud stojí v místě vozidla obyvatel domu nebo donáškových či poštovních služeb, dopouští se jejich řidiči protiprávního jednání. S vozily musí jejich řidiči zastavit a stát na místě určeném k zastavení a stání v souladu se zákonem a z tohoto místa pak přesunout donášku či náklad do bytového domu.
7. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že bylo porušeno jeho právo podle § 36 odst. 3 správního řádu či právo na nařízení ústního jednání v rámci odvolacího řízení. Žalovaný jako odvolací orgán běžně neprovádí nové dokazování, ale rozhoduje pouze na základě
spisu a podkladů, které již byly účastníkům řízení známy. Žalovaný může potvrdit rozhodnutí nebo ho změnit bez potřeby nových důkazů, tak jako v případě žalobce. Tento postup je v souladu
s principem ekonomiky řízení – tedy aby řízení bylo co nejefektivnější, pokud to neohrozí práva účastníků. Žalobce však měl stále možnost i v průběhu řízení o odvolání vyjádřit se k věci či navrhnout nové důkazy. Nelze se též ztotožnit s tvrzením žalobce, že mu nebylo umožněno předložit jako důkaz fotografie, které měly zpochybnit zjištěný skutkový stav věci. Účastník řízení má právo navrhnout důkazy a předkládat je ve formě, která je technicky proveditelná a běžně dostupná. Správní orgán může určit způsob předložení důkazu, pokud je to nezbytné pro jeho technické zpracování, zejména s ohledem na vybavení, bezpečnostní politiku nebo archivaci. Ostatně, žalobci byla dána možnost předložit důkazy v listinné podobě, což neučinil. Podle žalovaného by tyto fotografie však nemohly zpochybnit již zjištěný
skutkový
stav
věci. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení důkazních návrhů odvolatele. Tyto důkazní návrhy považoval totiž za nadbytečné
a ke stejným závěrům dospěl i žalovaný. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 27. 7. 2022 č. j. 3 As 98/2020-26 není správní orgán povinen provést jako důkaz veškeré důkazní návrhy obviněného
z přestupku, je však potřeba přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč k jejich provedení nepřistoupil. Tuto povinnost správní orgány splnily. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 2. 12. 2025 rozhojnil argumentaci uvedenou již v žalobě.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového
a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

10. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na základě oznámení přestupku učiněného Městskou policií Ostrava, vedeným ID X, ze dne 3. 2. 2025 bylo zjištěno, že žalobce dne 26. 1. 2025 v 10:55 hodin, v Ostravě, na ulici O., před domem č. X, jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky X neoprávněně s uvedeným vozidlem stál na chodníku v místě, kde toto není dovoleno příslušnou dopravní značkou. Z úředního záznamu vyplývá, že dne 26. 1. 2025 prováděli strážníci hlídkovou činnost na ulici O., poblíž domu č. X v Ostravě-Porubě, kdy v čase 10:55 hodin spatřili vozidlo stojící na chodníku v místě, kde toto není dopravním značením povoleno. Jednalo se o vozidlo tovární značky Ford, registrační značky X, kdy řidič vozidla po spatření hlídky MPO vozidlo přeparkoval k provozovně „Hostinec Max“. Jelikož byl muž podezřelý ze spáchání přestupku, byl vyzván k prokázání totožnosti a poskytnutí potřebného vysvětlení. Na základě předloženého OP byl řidič ztotožněn jako žalobce. Žalobce na místě uvedl, že na chodníku stál, protože si domů vytahoval nákup. Žalobce souhlasil s řešením přestupku na místě. Strážník vypsál příkazový blok, kdy následně žalobce nesouhlasil, odmítl vypsáný příkazový blok podepsat a chtěl být oznámen ke správnímu orgánu. Oznámení o přestupku bylo následně vypsáno na služebně. Součástí spisové dokumentace je situační plánec, ilustrační fotografie a videozáznam z projednávání přestupku. Správní orgán seznal dostatek podkladů pro zahájení řízení o přestupku, avšak skutková zjištění nebyla dostatečná, proto přistoupil k dalšímu dokazování. Písemností ze dne 13. 2. 2025, doručenou dne 20. 2. 2025, bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku a současně, nařízení ústního jednání na den 12. 3. 2025 v 9:00 hodin, k němuž byl předvolán. K ústnímu jednání byl dále jako svědek předvolán strážník městské policie str. J. Z. Dne 27. 2. 2025 byl do správního spisu vložen passport místních komunikací ulice O. X. Ústního jednání dne 12. 3. 2025, včetně svědecké výpovědi se zúčastnila obecná zmocněnkyně žalobce, manželka Ing. D. K. Po provedeném ústním jednání správní orgán I. stupně zhodnotil všechny provedené důkazy a podklady obsažené ve spisové dokumentaci a dne 7. 4. 2025 pod č. j. SMO/203518/25/DSC/Fol vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z výše uvedeného přestupku (viz odst. 1 tohoto rozsudku). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
11. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
12. Krajský soud předně poukazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008 č. j. 2 As 48/2008-58, v němž NSS dospěl k závěru, že přestupku se dopustí i ten, kdo zaparkoval vozidlo na chodníku. Ve správním řízení však musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník, a toto důkazní břemeno nese správní úřad.
13. V posuzované věci je nesporné, že žalobce zastavil a stál (dle slov žalobce „vedl vozidlo do klidu a šel vyložit nákup“) s motorovým vozidlem tovární značky Ford, registrační značky X před domem č. X na ulici O. v Ostravě, neboť se na tom strany shodují, žalobce dokonce uvedl, že na místě zastavuje a stojí, zejména za účelem vyložení věcí, pravidelně.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Sporné je zejména to, zda plocha, na které žalobce zastavil a stál, je chodníkem či nikoliv. Žalobce uvedl, že se jedná o obslužnou plochu, odjakživa takto využívanou.

14. Z fotografií založených ve správním spise, zachycujících místo, kde mělo vozidlo žalobce stát v předmětnou dobu, krajský soud zjistil, že vozidlo žalobce stálo na ploše zjevně oddělené od místní komunikace. Jedná se o poměrně širokou vyvýšenou plochu lemuující zástavbu (bezprostředně k ní přiléhající) skládající se z asfaltu a ohraničenou obrubníkem, který se skládá z dlažby (kostek). Dále je zřejmé, že se poblíž (vpravo u vjezdu do ulice) nachází dopravní značka B 29 – zákaz stání.
15. NSS již v rozsudku ze dne 11. 9. 2013 č. j. 1 As 76/2013-27 uvedl, že „definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Tuto skutečnost však nelze chápat jako deficit české právní úpravy. Je dokonce diskutabilní, zda u takovýchto pojmů je vůbec smysluplné legislativně vymezovat jejich obsah: vždy totiž hrozí na straně jedné jejich přílišná obecnost, která potřebám praxe není příliš nápomocná, anebo na straně druhé tak konkrétní vymezení, že v konečném důsledku nechtěně vyloučí i případy, které by svojí povahou pod tuto definici určitě spadat měly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, www.nssoud.cz). Není myslitelné ani žádoucí, aby veškeré pojmosloví užívané právními předpisy mělo zákonnou definici. Naprosto postačí, podřadí-li se obecně používaný výraz pod obecně platnou definici, kterou danému pojmu přiznává běžná mluva. Tak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“
16. Krajský soud uvádí, že správní orgány obou stupňů shodně vyhodnotily plochu, na které vozidlo stálo, jako chodník, na němž je parkování zakázáno, a své závěry řádně, přezkoumatelně a dostatečně odůvodnily. Správní orgán I. stupně tak učinil zejména na str. 4-5 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 7-10 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud na tyto pasáže odůvodnění obou rozhodnutí pro úplnost odkazuje.
17. Krajský soud na základě obsahu správního spisu má za prokázané, že správní orgány obou stupňů učinily přesvědčivý závěr, že se o chodník jedná. To potvrzují nejen fotografie místa a situační plánec, ale také passport místních komunikací, kdy všechny tyto podklady jsou součástí správního spisu a žalobce s nimi byl prostřednictvím obecné zmocněnkyně řádně seznámen, jak plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 12. 3. 2025, v němž jsou vyjmenovány listinné důkazy a další podklady založené ve spise (str. 2 protokolu), s nimiž byl žalobce seznámen. Obecná zmocněnkyně žalobce stvrdila správnost protokolu svým podpisem. Žalobcovy pochybnosti o existenci pasportu, jenž prokazuje, že místo spáchání přestupku slouží jako chodník, jakož i to, že s tímto důkazem nebyl seznámen, má soud obsahem správního spisu za vyvrácené. Lze přitom shodně se správními orgány obou stupňů konstatovat, že stání na chodníku je obecně zakázáno, pokud není zákonem nebo dopravní značkou stanoveno jinak, což v tomto případě nebylo, neboť na místě se nacházela pouze dopravní značka B 29 – zákaz stání, jak mimo jiné z pasportu místních komunikací založeného ve správním spise rovněž vyplývá. Dopravní značka přitom stanoví pravidla provozu na místní komunikaci (vozovce), nikoliv na chodníku, na nějž se vztahuje obecný

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

zákaz vjezdu, stání ad., není-li dopravní značkou výslovně povolen, což není posuzovaný případ.

18. Vzhledem k výše uvedenému má krajský soud za to, že závěr správních orgánů, že sporná plocha je chodníkem, na kterém je zakázáno stání, je zcela jednoznačný a přesvědčivý a důkazně podložený. Správní orgány tak dostaly své povinnosti prokázat, že se o chodník jedná. Skutečnost, že dle žalobce na místě zastavují a stojí také jiná vozidla, na uvedeném závěru ničeho nemění. Stejně tak je bez právního významu žalobcovo tvrzení, že on sám na místě v minulosti zastavoval a stál opakovaně, aniž by byl pokutován. Ani dlouhodobé a opakované porušování právních předpisů bez relevantního postihu nemůže vyvolat princip právní jistoty a legitimní očekávání. To mohou založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem (srov. přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 59 A 15/2012 nebo rozsudek NSS sp. zn. 6 As 98/2016). Zde je třeba zdůraznit, že předmětem nyní posuzovaného správního řízení bylo toliko konkrétně popsané jednání žalobce, jehož se dopustil uvedeného dne, na uvedeném místě a které naplnilo znaky skutkové podstaty řešeného přestupku.
19. Krajský soud dospěl k závěru, že správní spis obsahuje podklady, které jsou zcela dostačující pro provedení soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a proto pro nadbytečnost nepřistoupil k provedení důkazu fotografiemi, které žalobce předložil v příloze žaloby.
20. Na základě výše uvedené argumentace neshledal krajský soud první žalobní bod důvodným.
21. V 2) žalobním bodě žalobce vytkl žalovanému, že se nezabýval konkrétními námitkami žalobce, že dotčené místo není chodníkem, a to zejména z pohledu zák. č. 13/1997 Sb. a vyhl. č. 501/2006 Sb. Žalobce namítl porušení § 68 odst. 3 správního řádu.
22. Krajský soud připomíná, že z pohledu řešeného přestupku bylo primárním úkolem správního orgánu prokázat spolehlivě a mimo jakoukoliv pochybnost, že se žalobce přestupku dopustil, tj. mimo jiné prokázat, že stál s vozidlem na chodníku. To prokázáno bylo, jak soud již vyhodnotil v odst. 16-18 tohoto rozsudku. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 6 odst. 3) není povinností správních orgánů vypořádat se s každou dílčí námitkou uplatněnou v řízení, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Tato správní praxe je judikaturou správních soudů setrvale aprobevována (viz např. rozsudek NSS sp. zn. 7 As 126/2013).
23. Krajský soud pro úplnost konstatuje, že aplikace zákona č. 13/1997 Sb., ani vyhl. č. 501/2006 Sb. v posuzované věci nepřípadají v úvahu, neboť se jedná o přestupkové řízení dle zákona o silničním provozu, v němž nelze řešit otázky obslužných ploch či napojení pozemku a domu na komunikaci apod., jak se mylně domnívá žalobce. K řešení takových otázek není příslušný přestupkový správní orgán, ale silniční správní orgán. Žalobce tuto svou argumentaci opírá o názor, že inkriminované místo není chodníkem, ale obslužnou plochou, jenž však byl provedeným dokazováním přesvědčivě vyvrácen. Námitka porušení § 68 odst. 3 správního řádu je nedůvodná.
24. Žalobce v další části 2) žalobního bodu namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 134/2018. Krajský soud se seznámil s obsahem odvolání, které Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

je součástí správního spisu, a neshledal, že by v něm žalobce na označený rozsudek NSS odkazoval.

25. Pro úplnost však krajský soud poznamenává, že v rozsudku NSS sp. zn. 134/2018 byla řešena zcela odlišná skutková situace, kdy se jednalo přestupek porušení zákazu stání v místě, kde bylo stání zakázáno svislou dopravní značkou B 29 (zákaz stání), kdy řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jeho jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V souvislosti s tím řešil NSS otázku doby dovolené pro zastavení (dle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu) a doby nezbytně nutné k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu (dle § 2 písm. o) téhož zákona). Šlo tedy o skutkový stav odlišný oproti nyní posuzované věci, neboť žalobce stál na chodníku, a nikoliv v zákazu stání regulovaném dopravní značkou, i když se tato dopravní značka v blízkosti rovněž vyskytovala. Podstatné je, že tato dopravní značka stanoví pravidla chování na (místní) komunikaci, jíž je vozovka, nikoliv na chodníku, kde je zákaz stání daný charakterem samotného místa určeného výhradně pro chodce, a nikoli dopravní značkou. Aplikace § 2 písm. n) a písm. o) zákona o silničním provozu se v žalobcově případě nepoužije.
26. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že ani druhý žalobní bod neshledal důvodným.
27. V žalobním bodě 3) žalobce namítl, porušení svých procesních práv. Předně namítl, že nebyl seznámen s tím, že součástí správního spisu je passport místních komunikací. Toto tvrzení má krajský soud obsahem správního spisu za vyvrácené, jak vyhodnotil již v odst. 17 tohoto rozsudku.
28. Dále žalobce shledal porušení svých procesních práv v konání odvolacího řízení bez jeho přímé účasti, což mu zabránilo v předložení zamýšlených důkazů.
29. Krajský soud předně uvádí, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění již nestanoví povinnost nařizovat ústní jednání, nýbrž upravuje, že správní orgán je může nařídít (§ 80). V posuzované věci správní orgán I. stupně takto postupoval a ústní jednání nařídil. Žalobce na něm byl účasten prostřednictvím své obecné zmocněnkyně, jeho procesní práva tak zkrácena nebyla. Pokud jde o odvolací řízení, jeho podstatou je přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně z hlediska jeho přezkoumatelnosti, zákonnosti a věcné správnosti. Ústní jednání se v rámci odvolacího řízení koná zcela výjimečně, pokud je zapotřebí doplnit nějaké důkazy. Z logiky věci však je těžištěm dokazování řízení před správním orgánem I. stupně. Postup žalovaného tak byl procesně správný a souladný se smyslem právní úpravy. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce měl možnost vyjádřit se ke skutečnostem, jež jsou obsahem správního spisu, jakož i navrhopat důkazy, což také učinil, když dle protokolu ze dne 12. 3. 2025 navrhl k důkazu ohledání místa samého. Správní orgán I. stupně k provedení tohoto důkazu nepřistoupil pro nadbytečnost a své stanovisko řádně odůvodnil na str. 6 odst. 1 prvostupňového rozhodnutí. Žalobce pak v odolání návrh na provedení tohoto důkaz zopakoval. Žalovaný neprovedení důkazu řádně odůvodnil na str. 6 odst. 4 napadeného rozhodnutí. Postup správních orgánů obou stupňů odpovídá ustálené judikatuře správních soudů (např. rozsudek NSS č. j. 3 As 98/2020-263). Jiné důkazy žalobce v průběhu Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

správního řízení nenavrhoval. Je přitom věcí jeho procesní bdělosti zda, kdy a jaké důkazy ve správním řízení předloží. V přestupkovém řízení je obviněný z přestupku oprávněn důkazy navrhopvat a předkládat až do okamžiku vydání odvolacího rozhodnutí. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že stav místa spáchání přestupku byl v řízení dostatečně přesvědčivě prokázán, takže lze rozhodnutí správních orgánů neprovést důkaz ohledáním místa pro nadbytečnost plně aprobovat.

30. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že postupem správních orgánů obou stupňů nedošlo v přestupkovém řízení ke zkrácení procesních práv žalobce, a to ani podle § 3 a § 36 odst. 1 a 3 správního řádu, ani podle čl. 36 a čl. 38 Listiny. Třetí žalobní bod rovněž není důvodný.
31. Závěrem krajský soud shrnuje, že obsahem správního spisu a odůvodněním obou správních rozhodnutí má za prokázané, že veškeré nosné námitky žalobce byly správními orgány řádně vypořádány. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, jejichž rozhodnutí shledal plně přezkoumatelnými, vydanými na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, podpořenými shromážděnými důkazními prostředky, a tedy zákonnými. V přestupkovém řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce skutkovou podstatu řešeného přestupku naplnil.
32. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez jednání.
33. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. února 2026

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.